

PORGazeen 72

Závodníci se rovnají na startu a paní řidičí vzápětí pálí ze startovací pistole. Ted'!

Na prvním kontrolním stanovišti mává projíždějícím sportovcům jeden z pořadatelů, v jedné ruce stopky, v druhé Slovník spisovné češtiny. Sil je zatím dost, a tak mu všichni jen krátce pokynou a běží dál bílou pustinou.

Zanedlouho se však cesta povážlivě zužuje a naši borci musejí zpomalit. Několik z nich se přizabije o malý stromeček, jenž si roste těsně vedle dvou bílých kolejníc. Větvemi ošlehává lýtka běžců, zatímco chlorofyl jeho jehličí, ze kterého už sníh pod náparem jarního slunce slezl, pohlcuje oxid uhličitý a produkuje kyslík. A nezabrání mu v tom ani kyselá dešť.

Poté už ale jde opravdu do tuhého. Prudká změna počasí, tak typická pro naše pohoří, způsobila, že slunce vyklidilo pole vánici, zuřivě běsnící kolem promrzlých závodníků. Ti, na něž bezvýhodnost situace dolehla nejvíce, už pomalu sčítají své dny, dělí je počtem těch, které aspoň trochu stály za to, a násobí konstantou danou počtem vypitých vlastiček děleným poloměrem kružnice, na níž se nacházejí vietnamské večerky.

Jak rychle sněhová bouře přišla, tak rychle opět zmizela a nad hlavami sportovců se znovu vyjasnilo. V cíli už čekají jejich rodinní příslušníci a jeden přes druhého jim gratulují. Lyžaři jsou ale trochu zaražení. Nemožnou pochopit, že ta napínavá jízda plná pocitů euforie i marnosti byla tak směšně krátká.

Mrazivé i hřejivé čtení přeje šéfredaktorský tandem

Pája Kroužková (kvinta)
Vojtěch Voska (sexta)

Kdopak by se psaní bál	3
My dva	3
Do Dortmundu na Bundesligu	4–6
Hlava na kolejích	6–7
Kulturní okna	8–10
Epitaf: Keith Flint	11
Umět trochu střílet (rozhovor s J. Padevětem)	12–14
Kdyby nebyly plasty	15
Drákula v moderním hávu	16
Polemika: gentlemanství	17
Hacknutá čeština	18
Ašská setkání	20–21
Za Vrbatou	22
Nikdy nebudeš dost dobrá	23
Perly	24–25
Minirecenze	26–27

STALO SE

*Zpívání v aule sklidilo mimořádné ohlasy. * nověj singl Planety Gentlemanů taky * Maturiták. Zase Ládvíčko. * Oktáva nepřišla ani na svoji vlastní afterparty, nepřekvapivě. * Dny zdraví. Kdo by nechtěl čtyři hodiny sedět v aule? * PORG na ex v Underdogs' a ve velkém stylu * Díky D. K. se kultura šíří i mezi mladší ročníky. * koberce vs. lino * Kdo hlasoval pro lino?! Přiznejte se. * Septima ve Štrasburku. Hodně sauerkrautu a ještě víc čekání. * Kvinta ve Štrasburku. A v rámci falešné německé výměny se půlka třídy nedomluví. * J. S. a J. Č. přijati na Oxford. Gratulujeme! * Septima vás (už zase) nebaví. * Š. H. krade fixy, J. H. na oplátku myši. * kvinta zamořena kačenkami * zabijačka u Talácků * Trápení se seminárkama, na které M. A. opět zapomněl. * upgrade: zpětné vazby pro profesory online * Chodí ještě někdo do večerky? * nevkusné reklamy na PORG na Facebooku*

*A. T. v hledáčku starších studentek * M. Š. + R. L. * S. K. + J. S. * D. + R. M. * L. K. (NP) + M. M. K. * E. + J. S. * Š. H. + terciánky * M. S. + M. D. * E. V. + Francouz * A. J. + J. P. * Stálíce: Š. Š. + E. V. * P. K. + M. F. * T. F. + F. Ch. * A. M. + V. Š. * K. V. + O. A. G. * K. Š. + D. Z. * M. V. + P. N. * A. Z. + J. Š. * N. S. + kluk z Moravy * E. V. + M. B. neustále okupují výhled na zahrádku * A co na to J. Z.? **

Kdopak by se psaní bál

Už se vám někdy stalo, že jste měli dobrý nápad na článek a nutkání jej napsat, ale nakonec jste se z nějakého zdánlivě neznámého důvodu rozhodli to nechat být? Vědomí, že by spolužáci mohli číst, co jsem napsala, mě vlastně také dost tížilo. Kdyby se jim to nelíbilo, udělali by si o mně obrázek, posuzovali mě a mohli by se mi smát. To všechno se mi vždycky honilo hlavou spolu s výčitkami, že jsem se nerozhoupala něco vyplodit a uzávěrku minulého čísla nestihla. Ani podání článku anonymně nebylo řešením, protože mou identitu by znala redakce a, proboha, ti by přece mohli všude rozkecat, že jsem napsala absolutní odpad. Ano, já sama tomu částečně nevěřím, protože nikdo to nemá zapotřebí, ale takhle moje úzkostlivá mysl funguje. Neustálý strach z toho, že se lidem zprotivíte, vám zabraňuje dělat něco angažovaného, kde by se ostatní mohli dozvědět váš názor.

Z tohoto začarovaného kruhu mě loni nevědomky dostal Otík (díky!), který za mnou přišel s tím, že nemají dost redaktorů a že někde zaslechl, že bych ráda něco napsala. Zpočátku jsem se zase rozhodla, že jeho nabídku nepřijmu, ale pak jsem se rozhoupala něco vymyslet. To, že za mnou potom pár lidí přišlo a řeklo mi: „Tvůj příběh jsem nepochopil, ale líbil se mi,“ mi udělalo hroznou radost a moji velkou tíseň zmenšilo. A díkybohu za to, protože vědomí, že jsem kvůli strachu nikdy nic nenapsala, by mě honilo ještě dlouho.

Proč tohle vlastně píšít? Protože kdyby se mezi vámi vyskytoval někdo podobný mně, tak se nebojte. Všichni jsou v redakci hodní a stále hledáme nové pisálky. A kdyby váš článek byl echt příšernej (což si nemyslím), prostě by se tam nedal. Takže žádná veřejná hanba by vás stejně nečekala.

Kamilka Foltýnová (oktáva)

My dva

Nad námi to vypadá jako na frontě za druhý světový. Nebe září všema barvama a petardy bouchaj všude kolem. Široko daleko nikdo není, jen ty a já. Všichni jsou asi na Václaváku a slaví. Představuju si svoje spolužáky z gymplu. Vidim, jak se objímaj se skleničkou bohemky v ruce a přejou si hodně štěstí do nového roku. Vidim, jak volaj svejm příbuznejm a přítelkyním, představuju si jejich radost. Moc mi to na náladě nepřidá. První svátky, co prožívám venku. Chtěl bych si užít aspoň prvních pár hodin v roce, kterej bude tím nejhorším v mým životě. Je mi zima. Z ohně, kterej jsi pro mě udělal, žádný teplo nesálá. Je jako bez života. I když jsem se myl a stří-

hal minulej tejden, cejtím, že páchnu. Je to ale stejně jedno, protože široko daleko nikdo není, jen ty a já. Otevírám krabicák, náš poslední. Kadence petard se zpomaluje. Odhaduju, že je tak půl druhý. Nechápu, jak jsi to mohl zaspát. Takovej rámus. Měli bysme přece slavit, ne? Nechci tě ale budít, ještě bys byl votrávenej, že se ani nevyspíš. Nahoře na silnici projede auto. Opozdílec přijíždí na párty? Asi jo, co jinýho. Sleduju, jak koncová světla mizí v dálí. Už zase široko daleko nikdo není, jen ty a já. Nemám co dělat, a tak už zase přemejšlim, jaký by to bylo na chatě s mejma kámošema. Jsou to vlastně přátelé, když se ke mně obrátili zády? Asi ne. Maj ale skvělej život. Maj

pohodu, maj lásku, maj domov. Zakazuju si nad tím přemejšlet, jenom mi to kazí náladu. Nevim, jestli to je z toho vína nebo prostě z týhle situace, ale motá se mi hlava. Cejtím, že takhle to dál nejde. Musim s tím bojovat. Musim o tom s někym mluvit. Široko daleko ale nikdo není, jen ty a já. Sbírám veškerou energii a potácim se do stanu za tebou, musim tě vzbudit. Poslední dlouhej nádech a už na tebe volám. Nereaguješ, a tak volám hlasitějc. Furt nic. Lomcuju s tebou, ale tvoje tělo je bezvládný. Se slzama v očích pochopim, že široko daleko nikdo není, jen já a já.

Jonáš Stoilov (septima)

Do Dortmundu na Bundesligu

Každý fanoušek fotbalu ví, že česká liga za moc nestojí. Zápasy na Slovácku, kde hřiště připomíná spíše oraniště, nebo v Příbrami, kde se s výsledky manipuluje jako na běžícím páse, situaci zrovna nepomáhají. A když se ke všemu přidá rozhodčí Jech, který při zápase močil na hřiště (!), a jeho kolega Pilný, jenž byl na stejném utkání evidentně úplně namol, musí vám být jasné, že má český fotbalový fanoušek občas chuť podívat se na pořádný fotbal.

A kam vyrazit? Nejlevnější a nejjednodušší z pohledu cestování je logicky německá Bundesliga. Hrají v ní týmy té nejvyšší kvality, a to před skvělou diváckou kulisou. Při vybírání zápasu nebylo ani na chvíli pochyb o tom, že pojedeme do Signal Iduna Parku. Pro ty, kteří tento stadion neznají, nabízím krátký popis, jenž je zároveň vysvětlením, proč jsme se Štěpánem navštívili právě tento fotbalový svatostánek. Na tribuny se vejde přes 80 tisíc fanoušků a pravidelně je vyprodáno, hrálo se zde i MS 2006 a jako bonus je v útrobách stadionu schováno přes tři a půl tisíce občerstvovacích stánků, což je opravdu hodně míst, kde si koupit pivo a bratwurst. A poslední kapkou, která dala naší o přestávce vyřknuté myšlence jasné obrysy, byl soupeř dortmundských fotbalistů. Hoffenheim. Lehce nadprůměrný německý klub, jehož dres ale od roku 2015 obléká můj dětský hrdina Pavel Kadeřábek. A bylo jasno. Jedeme do Dortmundu!

Zařízení dopravy a lístků přes agenturu Czech Sport Travel bylo tak snadné, že v čase přeskočím až k onomu osudnému pátku 8. února. Oba jsme se se Štěpánem shodli, že náš výjezd bude ideální začít v hospodě. U Karla (kde taky jinde) jsme pokecali se spolužáky a teď už s několika pivy v žaludku hledáme v zaplivané ulici na Florenci náš autobus. Prozířetelně jsme si těsně před cestou došli na záchod. Už deset minut sedíme v autobuse na svých místech a čekáme na skupinku sedmi pozdě příchozích Ostraváků. Oba máme se Štěpánem skvělou náladu a nemůžeme se dočkat zápasu. Úsměv na tvářích nám ztuhne v momentě, kdy se z reproduktorů ozve příjemný hlas oznamující už ne tak příjemnou zprávu: „Z technických důvodů není možné využít toalety.“ A jako by to nestačilo: „Stavět budeme až za dvě hodiny v Drážďanech.“

Nekonečné čekání na ceduli s nápisem Drážďany a hypnotizování digitálních hodin autobusu nám kazí rozehranou partii BANGU a brzy nedokážeme mluvit skoro o ničem. Naštěstí ale naši spulucestovatelé mají stejné problémy (a na rozdíl od nás je i dokáží řešit), takže stavíme už po slabé hodině cesty na benzínce bůhví kde. V celém autobuse se pak evidentně zlepšila nálada a všude okolo nás se debatuje, většinou o fotbale. A po vyslechnutí konverzace vám řeknu: zlatej špatně odpískanej ofsajd. Ve tři ráno už je autobus ztichlý a mně se konečně daří na chvíli usnout. Zbytek cesty se nese ve znamení neklidného spánku na studeném okénku autobusu, a jak zjistím ráno, výsledkem bude i bolesti za krkem.

Na teď ještě prázdném parkovišti kousek od stadionu parkujeme v půl osmé a všichni ještě polospící se potácíme z autobusu. K rychlému probuzení nám pomáhá nepříjemný studený vítr. Čekáme na druhý autobus, abychom se společně mohli vyfotit na stránky agentury. Řidič druhé části výpravy ale špatně odbočil a daroval nám dvacet minut prosezených v teple autobusu nad včerejším croissantem. Při štelování se na snímek zjišťujeme, že se stejně na jednu fotku nemůžeme vejít, a tak se nakonec fotíme na dvě party. K našemu společnému cíli schovat se někam do zadní řady dodám jen to, že zatímco Štěpán opravdu na fotce skoro není vidět, já jsem vyfasoval obrovský transparent s logem společnosti a byl jsem postaven doprostřed první řady...

Hledání dortmundského metra vypadalo spíše jako pochod hus. V malých skupinkách se celý auto-

bus vydával za dvojíci, která vypadala, že ví, kam jde. Ukázalo se, že jenom vypadala. Teď už se ale konečně procházíme městem a nic extra to tedy není. Mrholí, ulice jsou úplně prázdné, všechny obchody kromě mekáče zavřené. Dortmund ještě spí. Potulujeme se nepříliš zajímavým centrem a snažíme se najít infocentrum. Když mi Štěpán poklepe na rameno a mlčky ukáže na velké písmeno I na druhé straně chodníku, vydáme se k němu. Jenže ouha, stejně jako všechno zde, mají i turistické informace až od desíti. Poslouží nám tedy Trip Advisor, díky kterému zjistíme, že je zde velké muzeum německé kopané. Oba máme hned jasno a program památky–jídlo–fotbal se rychle změnil na fotbal–jídlo–fotbal.

Muzeum je opravdu skvěle vybavené a nabízí atraktivní podívanou pro fotbalové fajnšmekry (dresy a kopačky z prvních mezinárodních zápasů, analýzy slavných utkání ze sedmdesátých let či rozsáhlou sekci o ženském fotbale), na své si ale přijdou i úplní laici, které může zaujmout velká světelná show o posledním titulu Němců, ukázka toho, jak funguje trénink National Elf, anebo 3D film, v němž k vám promlouvají fotbalové hvězdy. Největší atrakcí pro mě je ale komentátorská kabina, kde si mohu vyzkoušet komentovat fragmenty ze zápasů. Nejdřív to zkouším v němčině, ale než vůbec vymyslím smysluplnou větu, míč už je dávno v síti. Přepnu tedy do češtiny a přesně ve chvíli, kdy se do toho opřu a křičím „Robben se dostal do vápna, střílí a je to góóól,“ si všimnu německého kloučka, který ve sluchátkách poslouchá můj komentář a vypadá vyděšeně i pobaveně zároveň.

Nakonec jsme v muzeu strávili tři hodiny a teď, když vycházíme, čeká na nás jiný Dortmund. Mraky vystřídalo příjemné sluníčko a na ulicích se to hemží černo-žlutými šálami a dresy. Město žije zápasem. Láká nás stánek na kraji náměstí s originálním názvem Currywurst a i přes předlouhou frontu se stavíme na její chvost. Dlouhá fronta se ukázala jako znak kvality a s plným břichem si to spokojeně štrádujeme směrem ke stadionu. Před vstupem čekáme asi dvacet minut v něčem, co měl být zástup, ale je spíš chumel asi tisíce lidí. Vstup, kterého jsem se trochu bál, proběhl úplně bez problémů. Napjatě hledáme náš sektor a poslední schodiště vybíhám. Pohled, který se mi naskytl, je neskutečný. Tribuna má asi sto řad a táhne se do nebe, celý stadion září žlutou a naše místa, za která jsme neváhali připlatit, jsou prvotřídní.

Atmosféru, která prakticky během celého zápasu vládla na stadionu, nemá cenu popisovat, je nepopsatelná. Vedle nás evidentně sedí samí dlouholetí fanoušci Borussia, a tak když se domácí poprvé prosadí, obchází dědové své známé v celém sektoru a se spokojeným úsměvem se plácají po zádech. Pro poločasovou přestávku tentokrát volíme bratwurst s pivem. Minimální fronty a rychlá obsluha nás příjemně překvapují. Když domácí borci zvýší už na 3 : 0, říkáme si, že je po zápase. Jenže fotbalisté na place pro nás mají ještě speciální překvapení, a tak Hoffe brzy snižuje. A o pár minut později střílí gól hráč, kterého jsem několik let sledoval na Letné, kde brousil lajnu pár metrů ode mě. Kadeř, můj oblíbenec, dal gól Dortmundu! Neudržím se a povyskakuji ze židle, čehož okamžitě lituji, protože mě široké okolí častuje nepříjemnými pohledy. Není toho ale dost a tři minuty před koncem hosté vyrovnávají na 3 : 3. Málem zase vyletím ze židle a Štěpán, který

má na sobě šálu Dortmundu, se mě snaží uklidnit.

Když se o dvacet minut později pomalu suneme v mase lidí směrem k autobusu, oba mlčky vstřebáváme nespočet zážitků ze zápasu. Atmosféra úžasná, počasí přijatelné, gólů šest, Kadeřábek dal jeden z nich, co víc si přát! Nálada je tak dobrá, že nás ani nerozhodí dva z Ostraváků, kteří se nedostaví na sraz a nezvadají telefony. Nakonec zjišťujeme, že se někde ztratili. Autobus našli až hodinu po plánovaném odjezdu. I přesto, že se dovnitř dostávají s obtížemi a jsou evidentně hodně v náladě, nikdo se

na ně nezlobí. Když ale začne jeden z nich hlasitě popisovat, že to není jeho chyba, a každou větu proloží alespoň třikrát klasickým ostravským „pičovole“, povídám Štěpánovi, že to snad není možný. Jsem usazen podrážděným: „A ty tam vepředu drž hubu, pičo.“ Tak už teď radši mlčím a snažím se vymyslet spací polohu, ze které by mě nebolelo celé tělo.

Jonáš Stoilov (septima)

Hlava na kolejích

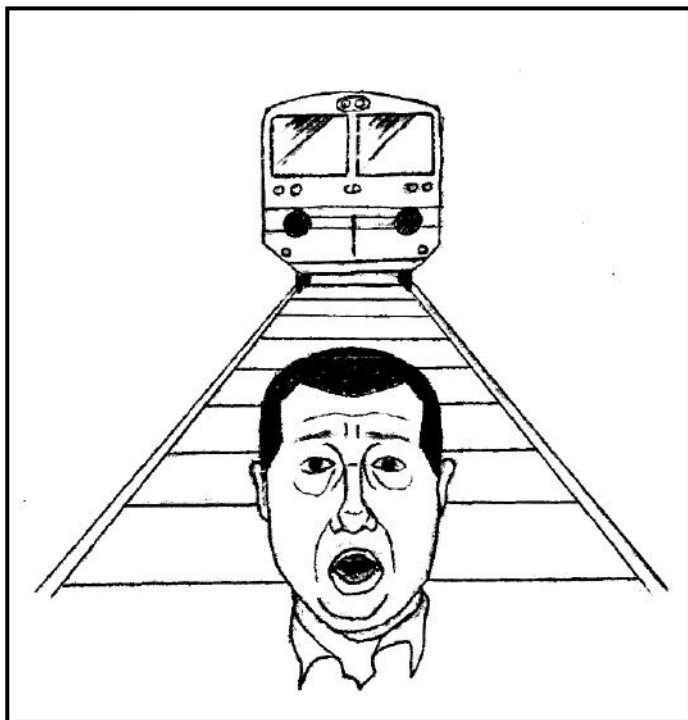
Píše se rok 2039. Jaromír Soukup po ukončení své krátké politické štace dokázal založit již tisící pořad a posléze svou bohatou moderátorskou kariéru ukončil. Václav Klaus mladší zákazem zahraničních dovolených přece jen dosáhl svého dlouholetého snu. Jaroslav Foldyna se stal vůdcem českého pofidérního gangu Denní skunci. A konečně zasloužilý islamobijec Jaromír Balda se po mnoha letech strávených v tichosti rozhodl vrátit ke svému dávnému koníčku a na železniční trať skácel nikoli dva, ale rovnou sedm stromů a k tomu myslivecký posed.

Jeho čin vyvolal po celé republice chaos a paniku. Panoval obrovský strach o zdraví potenciálních obětí. Jedním z prvních, kdo situaci okomentoval, byl předseda apolitického spolku Důchodci sobě Jiří Drahoš. „Dnes jsem se dozvěděl o hrůzostrašném skutku recidivisty Jaromíra Baldy. Nechápu, jak mohou takoví lidé v naší zemi žít, a mrzí mě, že se k takovým činům dovedou snížit,“ napsal na svůj proslulý twitterový účet.

Připojil se k němu znalec jedenácti světových jazyků Pavel Fischer, jehož reakce popudila Mgr. Lubomíra Volného, šéfa vlastenecké jednotky Domovina 99. Ten oběma intelektuálům vzkázal, že jsou vlastizrádci, a vyzval je, ať s ním jdou ven.

Situace dosáhla tak vážných rozměrů, až si poslanci odhlasovali, že o ní budou diskutovat na plénu. Ještě před začátkem předlouhé debaty všichni zákonodárci sociální demokracie v čele s kvalifikovaným pudinkem Janem Hamáčkem raději zmizeli ze sálu, aby náhodou neřekli něco, co by jim snížilo preference.

Po padesátiminutovém monologu bělovlasého Zbyňka Stanjury přišel na řadu patron všech horníků

a záchranářů, svatý Josef z Hájků. I přes svou filozofskou náuru se rozhodl myšlenku prezentovat více než pochopitelně: „To, co tady udělal pan Balda, nebylo správné, ale co bylo správné?“ Touto frází odpovídající úrovní většiny kolegů si vysloužil mohutný potlesk vestoje.

Po promluvách zástupců všech přítomných stran a hnutí, po třinácti hodinách spánku, se probudil nejbohatší muž světa, Andrej Babiš. Svým vytříbeným federantem spustil: „Čo sa to děje? Jak to že ste ma tady probudili? Za všetko môže zkorumpovaný Feri! Ten ma uspal!“ Po tomto řečnickém skvostu pokládali poslanci rozpravu za ukončenou, pak se ovšem cosi stalo. Jeden ze členů dolní komory parlamentu jen tak mimochodem prohodil, že Tomio tu za-

se nebyl. A skutečně. Tomio Okamura, muž mnoha tváří a předseda v pořadí dvacáté šesté nacionalistické strany, chyběl bez omluvy již na páté schůzi v řadě.

V tu chvíli zavládl obrovský zmatek. Okamura již nějakou dobu nikdo nespatriil. Jeho podřízení zoufale žádali všechny občany o pomoc při hledání své ikony. Situace se vyhroutilá poté, co policie oznámila, že se pohřešovaná osoba nejspíše nacházela na místě činu při teroristickém aktu dlouhověkého důchodce Baldy. Na danou událost společnost stačila zapomenout, ale spojení s honem na syna moravské ženy probudilo celý národ. „Tak co, myslíš, že už toho Tomia našli? A nezabil ho náhodou ten důchodce?“ říkali si navzájem běžní občané na ulici. Aféra skutečně hýbala celou zemí. Nikdo se nezabýval ničím jiným.

Zpráva, že Okamura byl nalezen v lese blízko kolejí, kam bylo shozeno sedmero stromů a posed, všechny zasáhla jako blesk z čistého nebe.

Ještě senzačnější se však ukázalo to, že tam strávil celý uplynulý týden s příslušníkem muslimské víry původem z Kataru. Jakmile na místo dorazili reportéři Prezidentských listů, nového alternativního média, měli před očima šokující scénu. Zhruba třicetiletý muž snědé pleti se modlil k Alláhovi a držel jakýsi černý předmět, zatímco jeho protějšek sprostě nadával.

Poté se ale mírně uklidnil. Asi si vzpomněl na to, že kdysi dávno prý uměl dobře diskutovat, a tak zahájil poslední fázi vyjednávání. „Hej, víš co, ty muslime? Ty mi dáš moji peněženku s deseti mega, kterou jsi našel, a já se taky stanu muslimem. Bereš?“ Arab pokýval hlavou. Vložil politikovi do ruky peněženku, kam byly v bankovkách uschovány miliony korun. Jakmile Okamura peníze dostal, splnil svůj slib. Otočil se k Mekce a položil hlavu na trať. To ale netušil, že mezitím odklidili stromy i posed a že se k němu blíží vlak...

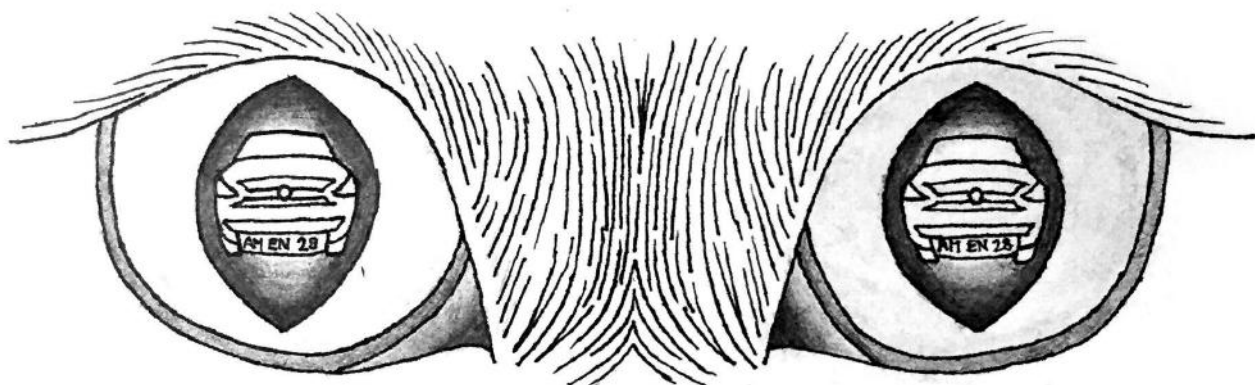
Daniel Mitrofanov (kvarta)

ZNAMENÍ CESTY

Ne, opravdu nejsem pověřčivá. Je to štěstí, protože bych dnes byla asi šedivá hrůzou. Když jsme se totiž letos vraceli z jarních prázdnin v Itálii a hnali se deštěm a tmou skrz choulící se mraky v Brennerském průsmyku do Rakouska, bylo vážně těžké ignorovat znamení v podobě částí státních poznávacích značek aut, které jely stejným směrem: DIE..... RIP.....666. AM EN 28* jsme předjeli v Německu a pověstná černá kočka nám přeběhla přes cestu až v Praze v Patočkově ulici.

* (žalm 28 „K Tobě, Hospodine, volám“)

Klára Jánošíková (kvarta)

Seriálové okénko: Baccano!

Italský název tohoto japonského animovaného seriálu odehrávajícího se v Americe v průběhu 20. a 30. let nám toho moc nepoví, znamená totiž *rámus*. Protože se děj odehrává v prohibiční a dost kontrolované době, centrem všeho jsou zločiny mafiánských rodin a jejich vzájemné konflikty. Celý příběh má tři dějové linie – hlavní zápletkou je odhalení lektvaru nesmrtnosti, vedlejší, ale přesto důležitou roli hraje únos vlaku a hledání ztraceného bratra. Jestli se vám zdá, že pojmout to celé do 13dílného seriálu je až příliš ambiciózní plán, máte vlastně pravdu. Během sledování jsem měla problémy zařadit obrovské množství postav do příslušné dějové linky, ba dokonce jsem si těch linek někdy ani nevšimla. O to větší byl pocit odměny, když jsem se v příběhu konečně začala orientovat a když do sebe na konci všechno krásně zapadlo. Zpracování seriálu má velmi podobný vyprávěcí styl jako *Pulp Fiction*, všem fanouškům tohoto filmu tedy *Baccano!* vřele doporučuji. Přestože se považuje za mysteriózní drama, atmosféra je velmi odlehčená. Zasluhu na tom mají především hrdinové s neobvyklými a neokoukanými vlastnostmi, což je ve světě anime (kde se dokola opakují stále čtyři figury) obzvlášť těžké. Rozhodně bych však *Baccano!* doporučila nejen fanouškům tohoto japonského fenoménu, ale i úplným laikům. Naopak – je na něm hodně vidět západní vliv (ať už v prostředí, na charakteristické jazzové znělce nebo na skvělém – na tom všem možná i lepším – anglickém dabingu). *Baccano!* by se tedy mohlo pro začátečníky stát jakousi vstupní branou do tohoto kultovního japonského světa.

Kamilka Foltýnová (oktáva)

Hudební vikýř

Rok 2019 zasytí i ty nejvybíravější ušní bubínky. Pojd'me se ve zkratce podívat, co nás letos čeká.

- Proběhlo množství jarních hudebně-kulturních událostí počínaje **Žižkovskou nocí** a konče nedávným **Student Festem**. 10. května nás zase čeká **Zapade zapada zapade** z porgánské produkce.
- Sérii koncertů v Praze odehrál **Bob Dylan**. Za celou dobu nepromluvil a zpracování svých skladeb volil typicky striktně nekonvenční.
- Červen bude mimořádně nadupaný – **Kiss**, **Smashing Pumpkins**, **ZZ Top**, **Maroon 5**, **Slipknot**, **Backstreet Boys** a mnozí další!
- Červnový bonus: legendy progresivního metalu **Tool** se po dlouhých třinácti letech vrací do Čech s novým albem!
- A když už jsme u alb, zde je jen krátký seznam interpretů, jejichž nejnovější desky si letos budeme moci poslechnout, v žádném určitém pořadí: **Bastille**, **Cage the Elephant**, **Rammstein**, **Lana del Rey**, **Megadeth** atd. Zatím nepotvrzeně, ale dosti pravděpodobně se k nim připojí např. **Adele**, **Tame Impala** nebo **Pixies**.

Matyáš Vlnas (septima)

Hudební vokno: Ticho nad pekáčem

Skupina Trautenberk se pohybuje na české hudební scéně už pěkných pár let a stihla si vybudovat dosti slušnou reputaci. Tu si zakládá na pravidelném koncertování po celé republice, tvrdé hudbě s vtipnými českými texty a vizuálním stylu postav z pohádek o Krakonošovi z minulého režimu. A právě tahle partička na konci minulého roku vydala své v pořadí již třetí album *Ticho nad pekáčem*.

Tato deska se od předchozích v mnoha ohledech neliší. Stále se jedná o tanzmetalový (mix nu metalu a industrial metalu bez kláves) nářez, který sice není příliš dlouhý, ale díky tomu také po celou dobu nepřestává posluchače bavit. Už od prvních několika sekund, kdy zazní razantní verš „Každej z nás to ví, kolik nás tu je, že práce nešlechtí, ale unavuje!“, ví každý fanoušek, že je na správném místě, a noví posluchači zbystří, co za hudbu vlastně poslouchají. Deska se dál rozjíždí ještě víc se skladbou *Pan Pilous*, na které skupinu podpoří zpěvák slavnější české metalové skupiny *Dymytry Jan „Protheus“ Macků* a díky tomu má tento kousek snad největší drive z celé tvorby Trautenberku. Album se potom vrací do starých kolejí s většinou skladeb podobajících se již před-

chozí tvorbě skupiny. Výjimkou je jen titulní skladba *Ticho nad pekáčem*, která kombinuje akordeon a zpěv dalšího hosta, Veroniky „Supice“ Borovkové, což je poměrně velké vybočení z obvyklé tvorby skupiny. Za zmínku také stojí poslední skladba celého alba *Lunt*, která vyšla již před celým albem jako singl. Jedná se o jednu z nejlepších, které Trautenberk napsal.

Obecně vzato je album *Ticho nad pekáčem* povedené, chybí mu však inovace. Zmíněné čtyři skladby dobré jsou, ale opravdu nově působí jen dvě a zbylých šest nezmíněných skladeb místy působí spíše jako kousky, jež se nedostaly na minulá alba, protože nebyly dost dobré. Skupina publikum stále baví jak na živých vystoupeních, tak doma u rádií, ale v současnosti jako by stagnovala. Momentálně fanoušky sice oslovuje svým vtipem a divokostí živých vystoupení, ale toto kouzlo většinu kapel provází pouze zpočátku a postupně se vytrácí. Trautenberk se proto bude muset na další desce skutečně předvést. Obávám se, že jinak brzy upadnou v zapomnění jako mnoho jiných podobných kapel.

Jakub Zojíc (septima)

Literární okenice: Parabible

Parafráze Bible se může zdát i duchovnímu amatérovi jako rouhání, co teprve některým českým konzervativním křesťanům v časech Duky a Piňhy. Parabible Alexandra Fleka, evangelického teologa a kazatele, se sice snaží tradici oslavit způsobem, kterým ji šíří i mezi zmíněné laiky, ale poněkud konzervativněji založenou část společnosti často provokuje.

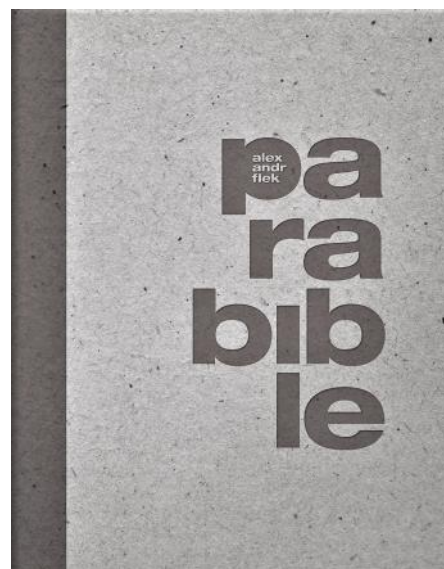
Příběh Ježíše Tesaře z Nošovic má za cíl vysvětlit realie a kulturu z dob Nového zákona pro jednodušší pochopení Kristova příběhu. Hlavní hrdina, jenž se má stát osvoboditelským prezidentem a svrhnout despotický režim v Čechách, se narodí pod mostem a stává se z něj uprchlík. Nazaret představuje v Parabibli Slezsko, Betlém je Beroun. Ježíš promění vodu ve víno na svatbě v Karviné.

Nejspíš je jasné, že jisté analogie dovedou vyvolat smích. Zároveň jsou tím původní texty často odepuzovány. Nebojím se ovšem říci, že některé z nejhlubších myšlenek Nového zákona jsou přepracovány způsobem, jaký vloží tolikrát čteným slovům nový význam i pro Bible znalé křesťany.

Vedle všech šedesáti vybraných podobenství je umístěno i originální znění. Ačkoli jeho čitelnost v prvním vydání není ideální, grafickou stránku Parabible musím přesto pochválit. Vyzdvihují ji mimo jiné pixelové ilustrace Aleše Nováka, volný prostor mezi jednotlivými texty, díky němuž člověk nehltá, nýbrž pomalu vychutnává právě přečtené, i geniální výběr oranžové barvy podtrhující moderní vizáž.

Možná nový pohled celé knihy na věc někoho pobouří, ale trocha dráždivého humoru dělá z Parabible zároveň zajímavou literaturu i pro ty, jimž se kniha dostane do ruky náhodou a Kristův příběh je ve skutečnosti nezajímavý. Takoví lidé se zároveň pozastaví nad útržkovitým vyprávěním se spoustou mezer, jaké někdo znalý Bible čeká. Svůj účel dílo plní hlavně pro ty, kteří samotný Nový zákon chtějí poznat, ale nerozumí tehdejší kultuře či jazyku.

Čtenáře originálních textů – jakkoliv zkušeného – však rozhodně zaujme neotřelý způsob, jakým se přistupuje k starým myšlenkám křesťanské víry, jednodušeji zprostředkovaným novým, snad trochu zlenivělým generacím. Z vyjádření nejrozumnějších duchovních je jasné, že Parabible dokáže kázání oživit. Ve finále není vážně míněné přizpůsobení Bible pro průměrného člověka rozhodně nic nového ani špatného. Hlavní je myšlenka, k níž se přes styl starodávných textů někdy ani nedostane. A právě tu by měl nejprve pochopit. „Kostel je tu pro člověka, ne člověk pro kostel. A Bůh se do kostela stejně nevejde.“

Anička Rudić (sekunda)

O změně

Vybledlé vzpomínky na to, co bylo a teď už není
Na tu hořkou pachut' smutku při ranním probuzení
Z prosluněné terasy shlížím svrchu na ty ztracené dny
Ale teď už se zdají tak prázdné a dávné jako dětské sny
Příteli, změna je život a cítím, že všechno se mění
Zbyly jen vybledlé vzpomínky na to, co bylo a teď už není

Dominik Kučera (kvarta)

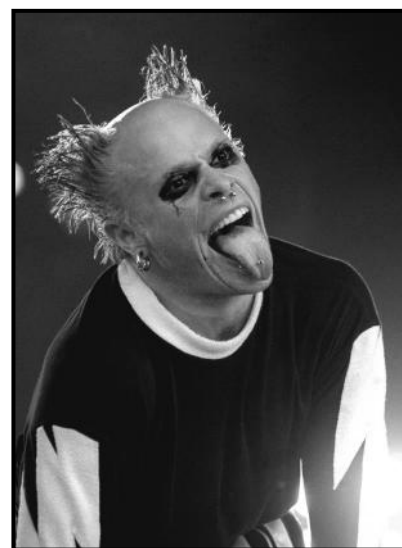
EPITAF: Keith Flint

V pondělí 4. března zemřel frontman britské elektronické skupiny The Prodigy (recenzi na jejich poslední desku jste si mohli přečíst v minulém Porgazeenu) a zpěvák Keith Flint. Byl nalezen mrtev ve svém domě v Essexu. Později v pondělí potvrdil jeho kamarád a člen The Prodigy Liam Howlett, že příčinou smrti byla sebevražda oběšením. V současné době se spekuluje, proč se Keith rozhodl vzít si život, jako hlavní důvody se uvádí jeho nedávný rozvod s manželkou Mayumi Kai nebo už dlouhodobá vyčerpanost z života na turné a nahrávání alb.

Flint patřil k zakládajícím členům The Prodigy, ale na tvorbě prvních dvou alb se téměř nepodílel. Také na koncertech pouze tančil a rozhýbával dav fanoušků. Tváří skupiny se stal až roku 1997, kdy vyšla snad nejznámější

deska *The Fat Of The Land*, na níž Keith poprvé zpíval. Jeho debutové skladby *Breathe* a *Firestarter* se staly jedněmi z komerčně nejúspěšnějších. Propagaci také pomohla jeho nová image. Dříve působil na pódiu jako dlouh vlasý hipík, a proto pro fanoušky nastal velký šok, když se náhle objevil v klipu skladby *Firestarter* s očními stíny, piercingem a dvěma číry po stranách hlavy. Od té doby je právě tato image první věcí, která člověka napadne, když si vybaví vizuál kapely.

V The Prodigy se od té doby podílel na všech albech. Mimo to se věnoval i vlastní tvorbě, ať už to byla punk-rocková skupina Flint s nevydaným albem *Device #1* (fanoušci se nyní přes petice snaží zajistit vydání alba post-mortem) nebo punkové *Clever Brains Fryin's EP Oozy*. The Prodi-

gy po jeho smrti s okamžitou platností zrušila všechny nadcházející koncerty a není jasné, zda kapela bude i nadále fungovat. Fanoušci ve Velké Británii se momentálně na počest Keitha snaží udržet jeho nejslavnější skladbu *Firestarter* na první pozici v žebříčku. Rest in peace, legendo.

Jakub Zajíc (septima)

Kde jsou všichni, už víte...
Čekáme jen na vás!

Umět trošku střílet

rozhovor o českém století s Jiřím Padevětem

Na úvod bych se rád zeptal na samotný počátek společných československých dějin. V letošním (rozhovor veden v prosinci 2018, pozn. red.) roce si připomínáme 100 let od vzniku republiky – když shrneme všechno, co se za dvacet prvorepublikových let událo, máme být na co hrdí?

Na rozdíl od řady kolegů jsem přesvědčen o tom, že je co slavit. Myslím si, že československý stát nevznikl jen tak zničehonic v roce 1918. Já osobně považuji za symbolický mentální začátek československého státu rok 1899, kdy se Tomáš Garrigue Masaryk zapojil do obhajoby Leopolda Hilsnera. Je to asi nejviditelnější občanské vystoupení někoho, kdo se nebojí jít proti většině a kdo obětuje osobní pohodlí. Tohle se, i když se to možná mnohým nezdá, prolíná českým 20. stoletím jako barevný špagát. Když jsem začal u Masaryka – domnívám se, že o něm všichni mluví, ale málokdo přečetl jeho dílo alespoň z části. Považuji ho za postavu velmi úctyhodnou, velmi hodnou pozornosti a bádání a zároveň se domnívám, že Masaryk, stejně jako později Havel, je v našich dějinách anomálií. Jsou to lidé, kteří šli v podstatě programově proti proudu, kteří se snažili provokovat myšlením, což není v Čechách úplně běžné.

Ale vrátím se ještě k první republice. U ní asi dost často podléháme idealizaci. Známe první republiku především z filmů s Oldřichem Novým... Ale je potřeba si uvědomit, že v prvorepublikové sněmovně měli poměrně velké zastoupení komunisté a fašisté a že první republika nebyla pro spoustu lidí sociálně příjemnou. Samozřejmě za to nemohla jen ona. Především to způsobila velká hospodářská krize. Ale bída, ve které žila část obyvatel, je něco, co si dnes neumíme vůbec představit.

Dovolím si trochu osobnější otázku – pokud byste žil za první republiky, která z těch mnoha tehdejších politických stran by si nejspíše získala vaše sympatie?

Dnešním pohledem asi žádná. Sociální demokracie by pro mne byla příliš levicová a ty strany, které se deklarovaly jako pravicové, byly zase z dnešního pohledu příliš nacionalisticky zaměřené.

*Spisovatel, badatel a ředitel nakladatelství Academia JIŘÍ PADEVĚT (*1966) nás přijal ve své pracovně v samotném srdci Prahy, s výhledem na Vodičkovu ulici. Autor významných publikací o československé historii (za svého Průvodce protektorátní Prahou získal v roce 2014 cenu Magnesia Litera) a pořadu Krvavá léta na internetové televizi Stream.cz je studentům PORGu známý především ze své přednášky o konci 2. světové války, kterou měl v Libni z počátku loňského roku.*

Po TGM se stal prezidentem Edvard Beneš, který byl hned dvakrát během svého života – v letech 1938 a 1948 – postaven před velmi těžkou volbou. Obstál v obou těch krizových letech?

Ono je strašně jednoduché, možná až moderní, si do Edvarda Beneše trochu kopnout. V životě bych nechtěl být postaven ani před zlomek těch rozhodnutí, která musel udělat. Protože nejsem profesionální historik, mohu si dovolit spekulaci a mohu si dovolit říct, že jsme se podle mého názoru v roce

1938 bránit měli. Co bych ale Edvardu Benešovi nejvíc vyčítal, je jednak jeho návštěva Moskvy v roce 1943, ze které bohužel vznikla smlouva o spolupráci se Sovětským svazem. To byla totiž návštěva, ke které ho nikdo nenutil, kterou mu dokonce Winston Churchill rozmlouval. Potom bych mu velmi vytknul jeho chování na jaře a v létě 1945, kdy některými projevy rozdmýchal tu lidsky pochopitelnou nenávist vůči všemu německému. A pak ještě jedna zcela osobní drobnost – já vím, že to byl starý unavený muž, který těžce nesl, co se dělo okolo něj, ale myslím si, že tu studentskou delegaci v únoru 1948 na Hradě měl přijmout. Ale jak jsem řekl na začátku, z pohodlí dneška není úplně fér hodnotit minulé události.

Proč se roku 1943 rozhodl jet do Moskvy?

Domnívám se, že nikdy úplně přesně nepochopil, co je Sovětský svaz a Stalin zač. Nikdy nepochopil rozměr zrudnosti sovětského režimu.

Další dotaz směřuje ke komunistické vládě Klementa Gottwalda, ve které se objevila postava, u níž by to člověk nečekal – jeden z mužů 28. října, ministr unifikací Vavro Šrobár. Jak se prvorepublikový demokrat ocitl v komunistické vládě?

Vavro Šrobár se tam myslím dostal podobně jako třeba Ludvík Svoboda (o kterém můžeme spekulovat, že byl agentem NKVD, ale žádný doklad k tomu zatím nemáme) coby jakási vábníčka pro veřejnost. Stejně jako program tehdejší vlády, že komunismus nebude zas tak špatný, že dá prostor i demokratickým politikům, že bude podporovat živnostníky. On patřil mezi ty demokratické politiky, kteří naprosto nechápali, čeho jsou komunisté schopni a jak další vývoj bude pod dozorem Moskvy pro demokracii smrtelný a rychlý.

Velice silným příběhem z dob komunistické totality je útěk skupiny bratří Mašínů na Západ – a je to příběh, který dodnes vyvolává vášně. Jak se na jejich činy díváte vy?

Domnívám se, že třetí odboj, který byl početně velmi silný, nelze zužovat na příběh Milady Horákové a na skupinu bratří Mašínů. Skupin, které byly schopny a ochotny se postavit brutálnímu režimu, jenž byl mnohem brutálnější než činnost těchto skupin, bylo několik desítek. Myslím, že je potřeba si při hodnocení skupiny i celého třetí odboje uvědomit, v jakém prostředí se ti lidé pohybovali – v prostředí totalitního státu, který naprosto nekompromisně a tvrdě trestal smrtí nebo koncentračním tábo-

rem jakýkoli odpor. Čili bratři Mašínové nebo třeba skupina Černý lev 777 jsou důsledkem, který komunistický režim vyvolal. Kdyby tady nebyli komunisté a jejich brutální vláda, žádní Mašínové tu nebudou.

A byly všechny jejich oběti opravdu bezpodminečně nutné? Narážím hlavně na účetního Josefa Rošického.

Zaprvé, účetní Rošický byl člověk, který byl na začátku padesátých let legálně ozbrojen. To znamená jediné – byl to poslušný sluha, nebo dokonce vykonavatel komunistické moci. Zadruhé, a to jsem řekl už při předchozí odpovědi, tohle je jenom důsledek. Srovnávám podobnou činnost s útokem partyzánů z odbojové organizace Rada tří během druhé světové války, kdy několik dnů předtím, v roce 1944, čeští četníci – nikoliv nacisté – zastřelili generála Lužu, jednoho z vůdců této organizace. O několik dnů později skupina partyzánů vedená synem generála Luži zmasakrovala celou četnickou stanici s tím, že někteří z četníků se akce proti generálu Lužovi vůbec nezúčastnili. Zkrátka a dobře: příslušníci represivního aparátu v totalitním státě vždycky musejí počítat s tím, že budou odbojem zabiti. Zároveň je dobré si uvědomit, že partyzánský způsob boje, tedy boje proti mnohem silnějšímu nepříteli, dovoluje použít cokoliv.

Případ bratří Mašínů je dodnes kontroverzní, protože jej rozdmýchávají nekonečné diskuse na sociálních sítích, ve kterých má většina diskutérů sice silný názor, ale žádné informace. Kdyby to byl případ uložený v archivech, nikdo by o tom nevěděl, stejně jako o dalších podobných událostech. Proč se nemluví o skupině Černý lev 777, která má taky na kontě jednoho mrtvého esenbáka? Protože ji nikdo nezná. Myslím si, že Mašíny dodnes dovedně zneužívá i komunistická propaganda, tam to začalo tím pověstným dílem Strach seriálu *30 případů majora Zemana*, který velmi neuměle karikuje odbojovou činnost a dělá z Mašínů devianty, homosexuály a další pro komunisty opovržením hodné jedince. I současní komunisté tento případ využívají k dehonoreování třetího odboje.

Jak jste prožíval listopad 1989?

Velmi jednoduše, byl jsem zavřen coby voják základní služby v kasárnách Československé lidové armády, a že se něco děje, jsem poznal asi 19. listopadu, kdy nám sebrali televizor, takže jsme neměli vůbec žádné spojení s vnějším světem. A o tom, že něco probíhá, jsem se dozvěděl o týden později, kdy se situace najednou uvolnila a já jsem se dostal

do Prahy, kde jsem viděl, co se děje na Letné a na Václavském náměstí.

V souvislosti s vaší vojenskou službou mne napadlo: zavedl byste ji znovu pro muže povinně?

Je stále zavedena branná povinnost, což znamená, že všichni muži od určitého věku budou mít povinnost narukovat, až stát zavolí. Já bych určitě nezaváděl dvouletou ani roční vojenskou službu, ale byl bych všemi deseti pro nepovinné, dobrovolné branné kurzy, kde by vaši generaci naučili to, co pro mou generaci bylo běžné (a tím nijak nesnižují vaši generaci, neberte to tak), tedy orientovat se v terénu podle papírové mapy, nezabloudit v krajině a umět i trošku střilet. To jsou dovednosti, které se mohou hodit i mimo válečný stav.

Plánujete se nějak aktivně politicky angažovat, ať už na komunální nebo celostátní úrovni?

Na komunální úrovni určitě ne. Přiznám se, že řešit, kde je rozkopaný chodník, který pes v obci příliš štěká, to by mě asi příliš netěšilo. Ale cestu do politiky si mentálně úplně nezavírám. Každopádně v tuto chvíli nic konkrétního v hlavě nemám.

Na úplný závěr se obloukem vraťme ke stému výročí založení naší republiky – co byste České republice popřál do její další stovky?

To, co už má a co není moc vidět – tisíce, možná i miliony pracovitých lidí, kteří dobře dělají svou práci, ať už to jsou zámečníci, truhláři, lékaři nebo vysokoškolští profesori. Protože to je základ každého normálního státu. Pak bych jí popřál kvalitní a neohrožené politiky, kteří si všímají skutečně potřebných témat a nejsou to populisté, nebo dokonce fašisté či komunisté. A nakonec bych jí popřál vás – vnímavé studenty, kteří si vzdělání váží, kteří jistě budou studovat dál a kteří, až já budu v důchodu a budu si užívat klidu, tuhle zemi konečně převezmou a udělají z ní sebevědomý evropský stát.

*rozhovor vedl Vojtěch Voska (sexta),
zaznamenal Adam Sýkora (sexta)*

Ze života divadelního uvaděče

Za úsměv a milé jednání jsem coby uvaděč placený, takže vtípky a manýry diváků v divadle strpím vlastně rád. Několikrát se mi v šatně ale stalo například následující:

Divák: „Kolik se tu platí?“

Já: „Máme dobrovolné příspěvky.“

Divák: „Takže nemusím zaplatit vůbec nic?“ (Odchází s nadšeným úsměvem.)

Někteří vtípálcí zase v reakci na informaci o dobrovolných příspěvcích (poté co jim pověším šest kabátů, sedm balónků, jeden dort a osm botiček) vytáhnou šrajtofli a s hurónským smíchem mě obdaří jednou korunou se slovy: „To by mohlo stačit.“

I na divadelním baru jsem si už vyslechl pár perliček, ale za nejlepší považuji tuto: (asi dvanáctiletá dívka s brýlemi tlustými jako neprůstřelné sklo) „Dejte mi prosím jednu ty Bake Rolls Royce!“

Už jsem si zvykl na to, že ukazují záchody lidem, kteří stojí přímo před nimi, bezradně se rozhlížejíce kolem, i na brečící děti v herničce, jimž se až po půlhodině vrátí rodič, jenž „si přece jenom odskočil na jedno kafe“.

Jednodušší než s rodiči je ale domluva s dětmi. Když jsem nedávno jednu holčičku vyhnal na přestávku ze sálu, stačilo jí jako vysvětlení: „Protože kdybys neodešla, tak se tam nemůžeš vrátit.“ Jednomu chlapci jsem zase říkal, že na ten strom lézt nesmí. Chlapec mi ale s kamennou tváří odvětil, že „to už jsem mu dvakrát říkal“, a dál po prolézačce vesele lezl.

Co dodat. Nejjednodušší je se s lidmi nehádat, usmívat se a dál trpělivě vysvětlovat, že smažené kuře se v sále při představení opravdu jíst nesmí...

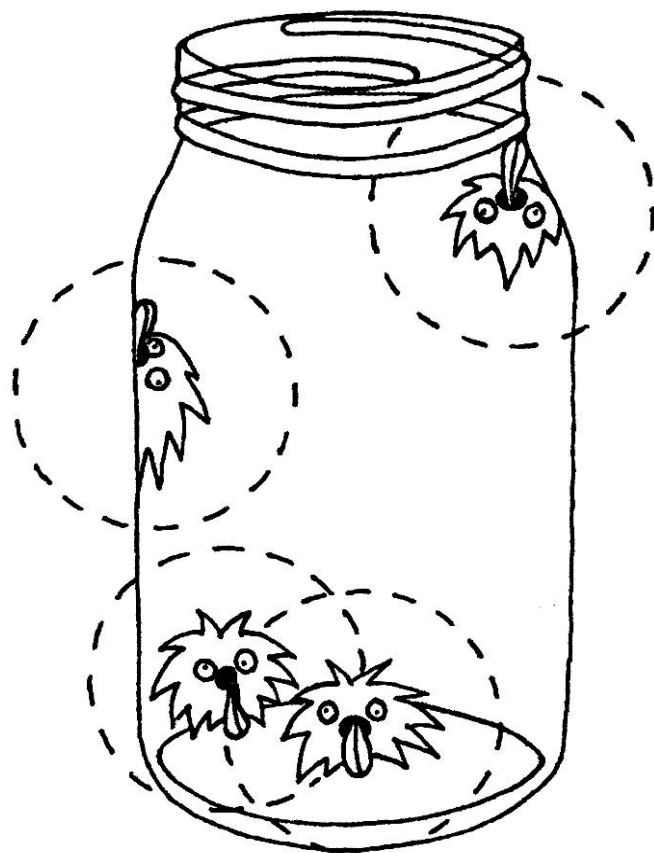
Otík Goldflam (septima)

Kdyby nebyly plasty

Díval se z postele na zavřenou sklenici, která fialově svítila ve tmavé místnosti. *Budu si muset pořídít frak na všechnu tu slávu!* pomyslel si. Spustil v hlavě samožerný režim. Byl si jistý, že letošním nositelem bude on. A to nejenom Nobelovy ceny, ale i Goldmanovy ceny a bůhvíjaké další ceny. On! On, který nerozeznal v hodinách biologie nezmaru od trepy, hlístici od ploštěnky, sliznatku od mihule. Organická chemie mu splynula jen v nesmyslné včelí plástve s kolečkem uvnitř (nebo bez kolečka). Jeho pokusy o školní protokoly z laboratorních prací byly vždy marné a budily jenom posměch. On je tím spasilitelem lidstva, jehož jméno bude navždy zapsáno v učebnicích celého světa. Jeho učitelé a profesori, kteří ho očividně všichni celé ty roky nesnášeli, o něm budou muset vykládat svým žákům s nadšením a nešetřit chválou. Byl se sebou naprosto spokojený. Jak by ne, vždyť právě on dokázal to, v čem všichni ostatní před ním selhali. Možná mu pomohla právě ta jeho neznalost, která mu dávala svobodu. A hlavně náhoda, když mu při jeho noční uklízení směně v laboratoři spadl kousek plastu do nádoby, kde žily ty breberky. Vůbec neví, proč je tam ty učené hlavy měly a co na nich zkoumaly. Neznal ani jejich jméno, jsou to prostě breberky. Třeba je někdo přejmenuje podle něj. Ve sterilní laboratoři breberky fungovaly při krmení bezchybně. Vždy, když tam v noci uklízel, snědly všechny druhy plastů, co jim dal. Chutná jim všechno, co pochází z ropy. Dneska je zkouší nakrmit v reálném světě, proto si jich pár vzal v té lahvi domů. A plast mizí i tady. Požirají vše z plastu jako divé. A u toho krásně fialově fosforeskují a vesele se množí, takže člověk přesně ví, kde jsou. Teď jsou v té skleněné láhvi na stole a většina z nich si na dně pochutnává na víčku od PETky a ostatní si svítí po stěnách. *Vypadá to impozantně,* pomyslel si. *Takhle dokážu vyčistit lesy, řeky i oceány a svět už nikdy nebude zamořený plasty. Zítřka je ukážu světu!* A s tou myšlenkou spokojeně usnul.

K ránu ho vzbudila zima a divné zvuky. Otevřel oči a rozhlédl se okolo. Měl pocit, že pořád spí a má nějaký špatný sen. Ležel na prázdném roštu postele. Jeho matrace byla pryč, jeho peřina byla pryč, jeho polštář byl pryč. Ze stěn se vytratila všechna barva. Zmateně vstal. Kobereček, který dřív ležel u jeho postele, se taky někam vypařil. Zděšeně

se rozhlédl okolo. Z jeho původně dřevotřískové skříně zbyla hromada pilin, ve které se válely dvě mosazné kliky, pár triček a jedna bavlněná košile. Ovšem bez knoflíčků. V koupelně a v kuchyni tekla voda. V tom mu hlavou bleskla strašlivá myšlenka. *Utekly?* Bledý hrůzou tryskem uháněl k místu, kde je večer ponechal. V troskách stolu našel povalenou lahev... prázdnou. Vzhlédl a všude okolo hledal sebemenší známku toho, kam se poděly. Hledal jejich fialové záření na podlaze, na stropě, všude po stěnách, nikde nic. Pak se podíval směrem k oknu. Ve strašné předtuše se k němu pomalu přiblížil a vyhlédl ven. Takhle nějak musí vypadat apokalypsa. Všechno venku bylo fialové. Domy, auta, dokonce i lidé fialově fosforeskovali. Na ulici vládlo zděšení. Hranice mezi starým a novým světem byla naprosto zřetelná. Fialově zářila. Horečnatě přemýšlel, jak se to mohlo stát. Byly ve skleněné lahvi, sklo nežerou. Vtom si vzpomněl. Jak to, že nebyly všechny na dně lahve? Jak je možné, že některé byly na jejich stěnách a nezadržitelně se blížily k okraji lahve? Už si to uvědomil. Mikroplasty. Člověk je nevidí, ale jsou

úplně všude, úplně ve všem, úplně na všem. Ve vodě, ve vzduchu. Breberkám pomohly k útěku. Najednou zarsřely jiskry v místě, kde byl ještě večer vypínač. Izolace na elektrickém vedení je také pryč. To ho vrátilo zpátky do reality. Musí se dostat z města. Co nejrychleji. Začal horečnatě balit těch pár věcí, co mu zbylo. Moc toho nebylo. Jeho použitelné vybavení domácnosti se bez plastů prakticky rovnalo nule. Z elektrické zásuvky vyšlehly plameny. Už nebyl

čas. Vyběhl ven. Všechno bylo zničené, polonazí lidé v rukách zoufale drželi zbytky svých mobilních telefonů, v očích paniku a šok z naprosto nepochopitelné situace. Ulice zatarasily vraky aut. Po ulicích se valila voda. Domy hořely. Musel využít toho, že jedině on ví, jak se věci mají, a zachránit se v přírodě. Naštěstí nebude způsob, jak zjistit, kdo za to může. Starý svět dnes skončil. Vítejte v době kamenné.

Klára Janošíková (kvarta)

Drákula v moderním hávu

I upíři jdou s dobou. Rozevláté černé pláště a nevkusnou bižuterii vyměnili za bílé hávy a z okázalých transylvánských hradů se přestěhovali do betonového pavilonu Y ve vinohradské fakultní nemocnici. Chytrě si totiž uvědomili, že hora nemusí k Mohamedovi, Mohamed může k hoře! A tak se spřáhli s Červeným křížem a čekali na první dobrovolníky...

A teď už vážně, chtěl bych vám něco říct o darování krve. Je to triviální procedura, která ale zachraňuje lidské životy. Probíhá to asi takhle: Jeden se neztratí ve FNKV (výzva i pro ty nejzkušenější navigátory) a dorazí do pavilonu Y. Tam dostane u okénka kupku papírů, je mu odebrán první vzorek krve (pro kontrolu způsobilosti k odběru) a je poslán na „čajíček a rohlík, aby sebou nese knul“ do místní kantýny. Pak následuje kontrola u paní doktorky a povolení či zamítnutí odběru.

Samotný odběr je pak záležitostí deseti minut. Do jedné ruky dostanete kostičku a mačkáte ji, zatímco z vás vytéká červená. Do druhé ruky pak přijde kelímek s coca-colou, aby se doplnily cukry. Hned po odběru je pak člověk poslán zpátky do kantýny na párky či jiný posilující gáblík.

Je vám 18? Jste zdraví? Sypte darovat! Dárců je nedostatek a jsou potřeba. Darování nic nestojí, skoro nebolí, a navíc se člověk dobře nají (o celodenním opušťáku ze školy nemluvě). To za to přece stojí!

Jan Macek (septima)

POLEMIKA: gentlemanství

Možná se nejedná o to nejzajímavější a nejzávažnější téma, které jsme si mohli vymyslet. O úpadku gentlemanství se mluví dlouhodobě, určitá část žen jej dokonce považuje za přežitek a tomuto procesu tleská. V následujících řádcích se pokusím vysvětlit, proč bychom na slušnost k dámám neměli my, muži, zapomínat a proč nepatří tento jednoduchý soubor pravidel do starého železa.

Setkal jsem se s názorem, že některé ženy tento druh chování uráží, či dokonce že z jejich pohledu zpochybňuje práva vydobytá v posledních několika stoletích. Tento argument mi připadá trochu přitažený za vlasy. Chovat se k sobě navzájem slušně a s úctou snad nebude přežitek v žádné době. To, že nějaké ženě či dívce podržím dveře, přece nijak neomezuje její práva. Ba naopak! Totéž se týká třeba kabátu nebo vyrovnávání účtu v restauraci. Považuji to za určitý druh povinnosti vůči dámě. Nechat ženu platit je prostě trapné.

Mohli byste se snad cítit zavázáni tím, že se k vám někdo choval podle těchto pravidel. To je však, řekl bych, nepochopení etikety a morálky obecně. Nejedná se totiž o závazek, ale o princip. Když se k někomu chovám slušně, činím tak hlavně z přesvědčení, že respekt a zdvořilost je základním kamenem fungování civilizovaného společenství. Vyjadřuji tak úctu. Pravý gentleman za své chování nečeká protislužbu.

Troufám si dokonce tvrdit, že na úctu k druhým a ochraně slabších je založena celá naše kultura. Samozřejmě nijak nepopírám ženskou sílu mentální, nýbrž fyzickou. Napadá mne mnoho inspirujících a bystrých dam ze všech dějinných epoch, včetně té naší. Některé z nich mám tu čest potkávat. Kvantifikovatelně je ale průměrný muž schopný vyvinout sílu o větším množství newtonů než průměrná žena. Někdo by se mohl pokusit slabšímu ublížit, a proto je povinností muže chránit, a to nejen svoji družku.

Rád bych tedy svou úvahu krátce shrnul. Slušnost není přežitek. Zdvořilost není závazek, ale princip. Fyzicky slabší se musí chránit.

Skoro každý někdy zaslechl tu ikonickou větu: „Gentleman ještě nevymřeli.“ Poslední dobou možná dokonce ještě častěji než kdy dříve. Gentlemanství je bezesporu nedílnou součástí etikety a přinejmenším zčásti vychází ze středověkých rytířských kodexů, zčásti z nahlížení církve na stav manželský. Muž by se měl k ženě chovat s úctou (a brát při tom v potaz, že má jaksi trochu jinou roli).

Ve 21. století ale řada tehdejších pravidel, kterými by se měl správný gentleman řídit, působí přežitě. Tehdejší společnost kupříkladu nepředpokládala, že by žena mohla chodit do práce a vydělávat – vždyť žena má být doma, vařit a starat se o rodinu. Pravidlo „v restauraci vždy platí muž“ bylo tedy zcela logické. Dnes by ale mnohem rozumněji znělo pravidlo „platí ten, kdo má peníze“, případně „každý zaplatí sám za sebe“. A k otevírání dveří není opět žena o nic více způsobilá než muž. Přístupovat k ženám automaticky jako k fyzicky slabším na základě nějakých statistik mi připadá přinejmenším zavádějící. Pak se nelze divit, že ženy se mnohdy cítí gentlemanstvím omezovány či diskriminovány.

A nakonec je třeba zmínit, že gentlemanství naší společnosti škodí i tím, že běžnou mezilidskou slušnost omezuje pouze na vztah mezi mužem a ženou. Proč bych měl spolužačce poctivě držet dveře a spolužákovi zabouchnout před nosem?

Nechci nikomu zazlívát jeho gentlemanství, každý by se měl chovat podle svého svědomí. To, co zde kritizuji, je gentlemanství vyžadované systémem, pokládané za naprostou samozřejmost. Myslím, že 21. století je pravý čas na to, aby se společnost konečně zbavila středověkých pravidel. Chceme-li dosáhnout skutečné rovnoprávnosti, měli bychom se zbavit i tzv. „vyššího postavení ve společnosti“, které automaticky počítá s ženami jako s těmi, které v každé situaci potřebují oporu a silného a galantního muže, jenž v pravý čas přicupitá a pomůže slabšímu z kabátu.

Hacknutá čeština

Mám pro naše profesory mateřského jazyka dobrou zprávu. Čeština žije! Dostala jsem nedávno knížku Hacknutá čeština 2.0 – Neortodoxní slovník dnešní mateřštiny, která vychází z online slovníku Čeština 2.0. Tam může přispívat prakticky kdokoli, tedy i vy. Je pravda, že některé příspěvky si leckdy nezadají s krkolomným jazykem obrozenců, ale jinak se jedná o celkem zábavné hraní s jazykem, kdy stačí zaměnit pár písmen nebo spojit slova do hromady a vznikne požadovaný novotvar. Například „Čobolangma“ je výraz pro Gerlachovský štít (dříve nejvyšší hora Československa), „vlasakr“ je velmi výrazná změna účesu (ne zrovna k lepšímu). Nejedná se tedy o onu angločeštinu zhusta používanou ve firmách, kdy se před anglický výraz přidá předpona vy- a zakončí se -ovat: vyprintovat, vybudgetovat, vydeleteovat... Podle četnosti témat ve slovníku je jasné, že náš život nejvíce ovlivňují v abecedním pořadí alkohol, jídlo, moderní technologie, politika, sex a ženy. Trochu to vypadá, že tahounem vývoje jazyka jsou stejně jako za národního obrození muži. Těžko říci, zda některá hesla přežijí svou dobu a zabydlí se v naší řeči natrvalo. Takové „daňové gestapo“ (finanční úřad) má podle mého názoru velkou šanci, ale „Okamurova břitva“ (neukojitelná touha vyjádřit se úplně ke všemu) je nejspíše jen chvilkovou záležitostí. Je mi jasné, že ve školní slohové práci bych „dostala stopku“, ale popíši vám pro představu svou cestu do školy

a školní jídelnu v novočeštině.

Letos to dlouho vypadalo, že bude ťokovská zima. Koukám na fosilovnu, kde se snaží pán v neoprenu. Koukám na čůzák a konečně dorazila ta správná socka. Je to v ní samý supí krk nebo drátonoš. Opuštěný v zadním vagónu jede akorát tramlešák a je to pěkný zápachatel. Vepředu zase nějaký krmohlav v bioprenu (podle přízvuku je asi z bezmetropole) sděluje své názory papříče s buzivakem a mouchama. Ta je ale od pohledu negáč. Odrostenka se vyhržila na bábosedu. Vedle stojí štěkna s krekrem. Zenklovku zkrndili, takže nějaký cyklopat po ní jede na večernička. Vystupuju. Před základkou už se objevují kouřátka. Ve škole máme biflárnu a rambodílnu. Po dopoledním nacyhtření, je čas jít do šlichtárny. Už z dálky se ozývá žrandál. Jídelníček bývá pestrý – hafčiči, skunk pao, štěkaná, švejčkžužu, brgul, humáčka, kašpárek, kuřízek a často UHO.

Nejsem žádný „gramatický nácek“ (člověk extrémně lpící na správném užívání gramatiky) ani „matemagik“ (člověk, který bleskově počítá a dokáže rychle řešit složitější matematické úlohy z hlavy), píše „prasopisem“ (nečitelné písmo) a ještě nevím, co budu dál studovat. Nejspíš se ze mne stejně nakonec jednou stane nějaké „budižknietzschemu“ (absolvent filosofické fakulty s hlavou plnou teoretických mouder, ovšem bez praktických dovedností).

Klára Jánošíková (kvarta)

SLOVNÍČEK

- ťokovská zima** – zima bez sněhu, opak ladovské zimy; podle ministra dopravy Ťoka při sněhové kalamitě na D1
- neopren** – tukové zásoby chránící před chladem
- čůzák** – katastr nemovitostí (ČÚZK – Český úřad zeměměřický a katastrální)
- supí krk** – člověk zahleděný do svého mobilního zařízení (připomínající supu)
- drátonoš** – člověk chodící neustále s dráty v uších, poslouchající hudbu
- krmohlav** – člověk, který neústupně vnucuje své názory ostatním
- biopren** – tukové zásoby chránící před chladem
- buzivak** – módní stahovací vak na záda, původně na cvičky a tělocvik
- negáč** – negativní člověk
- odrostenka** – starší paní
- štěkna** – žena vyžívající se v hádkách
- krekr** – zkr. kretén k ruce
- zkrndit** – vylepšit něco, co fungovalo, tak, aby to už nefungovalo
- jet na večernička** – jet na kole na nejlehčí převod do kopce
- rambodílna** – posilovna
- kašpárek** – brkaše s párkem

Palach

Jan Palach, student ze Všetat, který se dne 16. ledna na Václavském náměstí zapálil, chtěl probudit Čechoslováky z letargie a svým činem je vyzval k protestům proti sovětské okupaci. Tři dny poté kvůli rozsáhlým popáleninám zemřel ve Fakultní nemocnici Královské Vinohrady. Když se ho zdravotní sestra v nemocnici ptala, co má lidem odpovídat na otázku, proč se zapálil, řekl mimo jiné: „Na protest proti všemu, co se tady děje. Proti nesvobodě slova a tisku. Říkejte to všem.“

Co se týče samotného výročí, po celé republice se konalo několik výstav – za zmínku stojí minimálně ta v horní části Václavského náměstí, která připomínala i další hořící pochodně, Jana Zajíce a Evžena Plocka. Prahou procházel pietní pochod světél a lidé pokládali květiny k Palachovu pomníku. V rámci výročí běžel v televizi film *Jan Palach* režiséra Roberta Sedláčka. Snímek sklídil poměrně smíšené hodnocení. Za negativními kritikami stáli hlavně Sedláčkovi odpůrci, jimž se film nelíbil především proto, že jej natočil právě on. Zároveň scénáři vytýkali nesmyslnost některých vět a také nevysvětlení některých scén (nejvíce se opakuje scéna s topením štěňat). Všichni recenzenti se ale shodují v tom, že film byl tzv. plakátový. Tím je tedy myšleno, že mu chyběly emoce. Dle mého názoru je dobrý snímek zhlédnout, protože nám může pomoci pochopit Palachův příběh. Pro připomenutí události okolo Palachovy smrti však stále zůstává tím nejlepším ze soudobé kinematografie film věhlasné polské režisérky Agnieszky Holland *Hořící keř*.

Emma Nevřelová (tercie)

NÁMOŘNICKÁ
VODNÍ
SLAVNOST

27. ČERVNA 2019
OD 18.00

SPORTOVNÍ AREÁL PRAHA-BŘEZINĚVES
OD METRA LÁDVÍ 5 MINUT AUTEM, 10 MINUT MHD, 20 MINUT NA KOLE

Cesta

Sešeřilo se
přesto míříš dál
cestou nekonečnou
ale kam?

Tak kráčíš tmou
nevnímáš chlad
když najednou
záblesk
těsně před sebou

a vidíš krajinu
pustou, pošmournou
ale pak už nic
sešeřilo se

Majda Rusová (kvinta)

Ašská setkání

Ašsko. Právě okousaný výběžek na samém západním okraji naší země. A tak trochu bermudský trojúhelník, ohraničený městy Aš, Hranice a Oberprex, v němž se objevují a zase mizí lidé, které byste v daných místech rozhodně nečekali.

Po rozloučení s bodrým traktoristou, jenž nám předpověděl déšť, se noříme do přírodního parku Smrčiny a po chvíli již překračujeme zelenou hranici do Bavorska. Nic nepašujeme, a tak se nemusíme bát, že se na nás odněkud vyřítí Václav Lohniský se svou partou financů z filmu Krakonoš a lyžníci.

Procházíme německými vesničkami, tu a tam nás zaujmou bizarní dekorace jako třeba vyměšující se keramický pinč s nápisem „nein“, dávající na srozuměnou, že čtyřnozí mazlíčci by měli svou potřebu konat jinde. O kus dál nás štěkotem vítá po starší retrívr (tentokrát živý) i se svým majitelem a jeho manželkou. Ti na naše „Grüß Gott!“ odpovídají „dobrý den“. Zatímco si nás chrčící a ocasem vrtící hlídač důkladně očichává, dozvídáme se od majitele psa a usedlosti,

pana Václava, že před padesáti lety emigroval do Berlína, posléze odešel do penze a usadil se tady, na dohled od českých pohraničních hvozdů. Ač žije mnoho desítek let v cizině, jeho čeština je stále naprosto ryzí a bez špetky jakéhokoliv přízvuku.

Na obědě u Rosi

Srdečně se s berlínským Čechem, jak ho tady nazývají, i s jeho chotí loučíme a míříme do vesnice Oberprex. Hospoda U lípy (Zur Linde), jediná místní občerstvovna, má otevřeno jen od čtvrtka do neděle. Naštěstí přicházíme ve správný den. Před vchodem uvázané psisko nevykazuje příliš prozákaznický při-

stup – zuřivě na nás štěká, a být to na něm, nejspíš by nás dovnitř vůbec nepustilo. Provaz, na němž je přivázáno, však naštěstí není příliš dlouhý, a tak chlupatého majordoma obcházíme uctivým obloukem a vydáváme se do útrob gasthofu.

V jídelně je tma. Nicméně na naše opakované „Hallo?“ se po chvíli ozve odpověď a z kuchyně se přikolébá paní Rosi. Vyřizujeme pozdrav od pana Václava a objednáváme si jídlo. Vybírám Bauerntoast, paní vrchní se mi snaží vysvětlit, co to je, ale z jejího poněkud nesrozumitelného dialektu vyvodím jen to, že se snad jedná o cosi příbuzného pizze.

A rozuměl jsem správně. Jsou to tři obrovské topinky pokryté šunkou, salámem, rajčaty a sýrem, to vše zapečeno. Mezi jednotlivými sousty se od paní Rosi dozvídáme, že její dědeček pracoval v Praze a na víkendy jezdil na Trojmezí (malá osada na česko-bavorsko-saském trojstátí). Po obědě pak Trojmezí navštěvujeme, z domů už tu ovšem zbyly jen sotva patrné ruiny.

Střih. Jiné odpoledne, jiný den, jinde jsme. Je to jiná vesnice. Hranice v Čechách splňují definici místa, kde „chcíp pes“, zcela dokonale. Vietnamci jsou však i zde, a tak zakupujeme mírně chlazené nápoje a přesunujeme se k vlakovému nádraží.

(V této závorce si dovolím pohovořit o provozu na místní železniční trati č. 148. Dříve významná železnice pokračující až do Saska byla zkrácena o německý úsek, a končí tak v Hranicích. Ministerstvo dopravy chtělo dopravu na skomírající trati úplně zrušit, proti tomu se však postavilo město Hranice. A úředníci vyřešili problém vskutku šalamounsky – na celý čtrnáctikilometrový úsek z Aše do Hranic ministerstvo posílá jeden jediný motorák, jenž z Aše vyjíždí přibližně ve čtvrt na pět odpoledne, na konečnou doráží o půl hodiny později a tam dalších půl hodiny čeká, aby se pak v 17:13 rozjel zpět do Aše a hranické nádraží na dalších necelých 24 hodin zcela osiřelo. Jak dlouho už to takhle funguje? Deset let. Kdysi monumentální nádražní budova byla mezitím pro havarijní stav zbořena, nyní se na jejím místě nachází nudný betonový přístřešek.)

Rozkaz zněl jasně!

Přesně v 16:42 nádraží ožívá a mezi zarostlými kolejnicemi se objevují nejrůznější postavy – slovenský pár na kolech (jak se ocitli zrovna tady?), otec se synem, kteří se na bicyklu rozhodli projet celou naši západní hranici, mladík s obřím batohem, cestující až do Prahy, tatínek s dcerkou, ale především staříček příslušník pohraniční stráže, jenž s nostalgií vzpomíná na svou službu v roce 1960. Mluví poměrně nahlas, takže jeho dojmání se nad krásnou oplocenou hranicí nejsme ušetřeni ani my, přestože za svou hlavní oběť si vybral české cyklistické duo. To už ovšem nastupuje i poněkud zpomalený, nicméně příjemný průvodčí důchodového věku a vlak opouští jednu z našich nejzápadnějších stanic, aby se s nesnesitelným skřípěním vydal brousit zrezivělé koleje do Aše.

Vojtěch Voska (sexta)

Pozdrav z fronty

Vždy když si vyzkouším nějakou činnost nebo se podívám na místo, jež jsem dosud nenavštívil, rázem se ze mě stává odborník na danou problematiku a svými rozumy zásobuji široké okolí, které se včas nerozuteče. Už jsem se takhle v minulosti stal expertem na knedlíky ve vývarech, karavany, komunální politiku Ústeckého kraje nebo potahy sedadel na lanovkách. Dnes povprávím o frontách. Máte dojem, že v době nejrůznějších technologií jsou fronty na cokoliv minulostí? Vyvedu vás z omylu.

Nejhorší jsou fronty v jídelnách – když se mezi vás a jídlo postaví řada ostatních strážníků (a pokud na vás krmě nezbude, uvažujete o vyhození občerstvovny do povětří). Do paměti se mi nejvíce vryl systém výdeje večeří na ŠvP v Dole, který jsem si vytvořil po několika nervydrásajících večerech mezi ostatními vyhladovělymi debuzíranty.

Pomyslný Pavlovův zvonec se rozezvučel vždy úderem šesté. Co to znamenalo? Do fronty jsem se, jako vůbec první příchozí, zařadil v osvědčených 17:40. Zástup za mnou postupně bobtnal až do šesti, kdy se okénko otevřelo a mne předběhlo pět dietářů a čtyři profesoři. Velice milá, nicméně ukrutně vystresovaná kuchařinka od výdeje mi pak na pokraji duševních sil naservírovala svíčkovou (mimochodem výbornou) v 18:15. Kdo z vyššího gymnasia se řídil údaji na nástěnce a přišel řádně ve čtvrt na sedm, postál si nejméně tři čtvrtě hodiny. Přesně za 24 hodin se pak celý rituál opakoval.

Ale kultura, ta musí být, i kdyby na chleba nebylo! A jestli si myslíte, že fronty otužilých návštěvníků během boomu nejrůznějších internetových předprodejů nějak zázračně vymizely, zase jste vedle. Gigantický špalír, vinoucí se celou noc ulicemi u Žižkovského divadla Jára Cimrmana, už je sice nějaký ten pátek minulostí, ovšem když chcete do Dejvického, Violy nebo na Nohavicu a nemáte štěstí „na síti“, hodte na sebe termoprádlo, do batohu termosku s čajem a knihu a marš na mráz! Postojíte si pěkných pár hodin.

Jakmile se žaluzie na okénku otevře, zkrěhlé ruce vyloví požadovaný obnos z peněženky, ozve se líbezná hrčení tiskárny a pohledná pokladní vydá vytoužený lístek, chce se jednomu vyskočit radostí a zakřičet nějaký šťavnatý bojový pokřik. Zdřevěnělé nohy a zamrzlá chlebárna však velí nechat euforii až na doma k topení.

Vojtěch Voska (sexta)

Za Vrbatou

Náš lyžařský kurz začal v pondělí 7. ledna, kdy jsme už v 10:30 všichni stáli u autobusu, nakládali kufry, lyže, běžky, a dokonce i snowboardy. Zatímco sekundáni měli možná trochu obavy z toho, co je čeká, terciáni se již nemohli dočkat.

O tři hodiny později, když už bylo veškeré naše vybavení v penzionu, se strhl nelítostný boj o pokoje, který byl veden napříč oběma třídami a při němž byla p. p. Janichová málem ušlapána. Nakonec ale dopadlo všechno dobře. Když pak nadešel ten správný čas, obě dvě třídy už stály shromážděny na malém kopečku u sjezdovky, na kterém se před námi vystřídalo už spoustu Porgánů. Někomu se možná těch 50 metrů mohlo zdát málo, ale každý měl dva pokusy, na jejichž základě se rozhodovalo.

Když jsme však hned první den na lyžích sjeli s p. p. Arnotem dolů k lanovce, vlekáři nám sdělili, že zamrzlo lano, a tak jsme se po běžkařských tratích skoro půl hodiny vlekli na Labskou, což byla snad jediná lanovka v provozu široko daleko.

Myslím si, že nejsem sama, kdo nejraději vzpomíná na náš celodenní výlet na Vrbatovu boudu. Cesta nahoru byla skvělá, svítilo sluníčko a nikde nikdo, jen první a druhá skupina pomalu se plahočící nahoru v čele s p. p. Bukovským. Když jsme se ale začali blížit těm cílovým 1400 m n. m., byla nám čím dál větší zima. Do boudy jsme naštěstí dorazili všichni v pořádku (i když nás dost vyděsilo, že na první pohled chata vypadala zavřená) a strávili tam minimálně půl hodiny. Poté nám pan profesor přišel sdělit, že se půjdeme podívat na Vrbatův pomník a pak budeme pokračovat na Labskou boudu. Jenže jakmile jsme vyšli ven, počasí se úplně změnilo – foukalo a nebylo vidět na krok. Vylezli jsme tedy na pomník,

rychle se vyfotili a zase jsme jeli dolů. Při zastávce na rozcestí jsme pak přemluvili pana profesora, abychom už jeli do penzionu. „Celodenní“ výlet měl tedy k původním 20 km dost daleko, ale legrace to byla.

Ještě raději možná vzpomínám na následující den, kdy jsme měli oběhnout asi tříkilometrovou trasu, přičemž někteří jsme se schovali v závěji a čekali, dokud běžkující skupina nepřiběhne, abychom se mohli připojit a hromadně dojet „cílovou rovinku“. To už bych zde ale asi více rozepisovat neměla. Všichni jsme si však lyžák užili.

Emma Štorková (tercie)

Nikdy nebudeš dost dobrá.

Zraňující to slova, není-liž pravda? Neuplyne dne, kdy bych je neslyšela. Říkám si, jaké mám štěstí, že (zatím) stále nedokážeme číst cizí myšlenky. Kdyby ano, asi by mě brzo zavřeli do psychiatrické léčebny. Takto zlá bych však nikdy nebyla k žádné jiné lidské bytosti. Kdo mě zná, snad potvrdí. Tak proč jsem tak přísná sama na sebe?

Na obrázku výše vidíte šest „andílků“ populární americké značky *Victoria's Secret*. S kampaní „I Love My Body“ zde modelky dávají na obdiv novou kolekci spodního prádla. V očích dnešní společnosti představují tyto dívky symboly krásy. Není proto divu, že já sama jsem si právě kvůli této fotografii ve svých představách vykreslila „dokonalou postavu“. Postavu, o které jsem začala snít. Z pouhé představy se však během několika týdnů stala obsese a já si neuvědomovala, že jsem nasedla na nebezpečnou horskou dráhu, která končí začarovaným kruhem plným zklamání a z níž není cesty zpět.

Abyste mě pochopili, zkusme se vrátit o několik let zpátky v čase. Představte si malou, vysmátou blondátou holčičku s krapet rozčuchanými copánky na hlavě a proužkovanými punčocháči na nohou. Poznámky „vždyť máš ruce jako párátka!“, „jez, nebo tě odfoukne vítr...“ nebo „29 kg a to je ti 11? Tolik jsem nevážila ani v první třídě!“ slychá na denní bázi. Komentáře si ale nikdy nebere k srdci. Ve volném čase tancuje, kreslí, čte, a především užívá života a nezatěžuje hlavu dumáním nad tím, jak ji vidí ostatní. Připadá si krásná. Ještě aby ne, když se o ní už v mateřské škole snažili tři kluci naráz.

Jenže čas je neúprosný. Se sfouknutím čtrnácti svíček na čokoládovém dortu se vám začne zpomalovat růst a s ním i metabolismus. I přesto, že jsem stále pravidelně sportovala a jedla vyváženou, zdravou stravu, měla jsem pocit, že se vzdaluji od svého vysněného ideálu. Fotografie nade mnou mi neustále připomínala, že k dokonalosti má moje tělo daleko. Toužila jsem být vyšší, mít delší nohy, menší stehna, plošší břicho, užší pas... A poté jsem zničehonic stála zoufalá před zrcadlem v pokoji, zatímco se mi po tváři kutálely slzy.

Nepřeji si, aby to vypadalo, že dávám vše za vinu jedné jediné fotce. Tak to není. Moje perfekcionistická povaha rozhodně ničemu neulehčuje. Ať už dělám cokoliv, musí být výsledek vždy co nejdokonalější. Tento obrázek však vše inicioval. Kvůli němu jsem na sobě začala hledat chyby a postupně se přestala mít ráda. Kvůli němu jsem se začala srovnávat s ostatními, a pak už nemuselo jít jen o modelky či herečky, ale o náhodné lidi, které jsem potkala ve vlaku či zahlédla uprostřed školní chodby.

Nyní se slzami v očích vzpomínám na časy, kdy jsem přišla k prarodičům a během dvou epizod béčkové americké kriminálky snědla půlku sklenice nutelly bez jakýchkoliv výčitek svědomí. Kdy jsem se netrápila tím, jestli na dané fotce vypadám dostatečně dobře. Kdy jsem po probuzení nesprintovala do koupelny, abych si domalovala řasy a korektorem zakryla tmavomodré kruhy pod očima pro povzbuzení sebevědomí. Existovaly doby, kdy se mi nezatočila hlava, když jsem rychle vstala. Kdy jsem při každém česání vlasů neměla pocit, že mi právě všechny vypadaly. Kdy jsem každé ráno nestoupala nervózní na váhu a kdy mi srdce neposkočilo radostí při zjištění, že se cifra na konci zase snížila...

Nikol Krejčí (septima)

PERLY SVINÍC(M)

Haláček

JH: Deformace p. t. je pevného tělesa, ne Pavla Tatička.

JH: Hráli jste si jako malý lidi s modelínou?

Valášek

MV: (o Hálkovi) Vydal tři básnické sbírky, napsal několik povídek a potom umřel.

MV: Máme tu omezené publikum... Počtem, ne mentálně.

Hillová

(hrajeme Kufr, hádané slovo je Weihnachtmarkt)

Tým: Es ist ein Geschäft. Weihnachtssuper...?

JS: Weihnachtssupermarkt!

Tým: Ja! Und jetzt ohne 'super'!

JS: Weihnachtssuper?

LH: Můžete jít za dveře a dospět tam.

Janichová

MJ: Koho jste měli v tercii na fyziku?

JS: Fáááboše.

MJ: (zděšení)

Roleček

AR: Pijete víno?

LP: Ne.

AR: Děláte chybu.

AR: Na světě není nic důležitějšího než vědět, že budova naproti škole má iónské kladí.

AR: Neznat sloupové řády je jako neumět jezdit na kole.

AR: Staré turecké přísloví praví, že negramotný gymnazista je gymnazista, který je negramotný.

AR: Příští týden si napíšeme test. Neříkám vám to proto, abyste se začali zuřivě učit, ale bude to na verze A a B. Takže opisování od souseda bude těžší, mohlo by dojít k těžkému zklamání. Jestli se ještě dělají klasické taháky, doporučil bych spíš to.

AR: Tam popisoval, že má letní jídelnu a zimní jídelnu a letní terasu a zimní terasu a kolik má pokojů a kolik má otroků a co otroci dělají, koho dneska zbičoval... To samozřejmě přeháním, to nedělal, na to měl někoho jiného.

AR (podle Ubi mel, ibi fel.): Ubi mobil, ibi... (debil)

AR: Staré turecké přísloví praví, že když se zabijete, jste mrtvý.

AR: Kdo dýchá, žije. Kdo žije, učí se latinsky.

Arnot

MA: (o Zemi a vesmíru) Jsme banda nešťastníků, co lítaj na kouli.

MA: Já mám studenty rád, ale jednou do roka je nenávidím. Když musím psát vysvědčení.

MA: Já jsem takový unikát. Píšu 220 hodnocení, i když je ve škole jenom 200 studentů. Kvůli Frantovi aspoň nemusím učit tercii, tak snad se dostane i Josef, ať mi odpadne ještě další třída.

MA: Viděli jste celý Hořící keř?

MV: Ano, pouštěl jste nám ho asi třikrát.

MA: Já vám pouštěl všechny díly? To je hrozná úchylárna.

MA: (o tradiční rodině) Průmyslová revoluce to docela rozchňochtala.

MA: Pohřbíjet rodinu s dětma není těžký, to umí každej.

Fabián

(probíhá výběrání filmů na kvartánskou filmovku)

AVB: Jak to, že má Elf jenom jeden hlas?

Proč pro to nikdo nehlasoval? Musíte to všichni vidět, je to klasika!

TF: Drž hubu! (= název filmu)

Fišerová

KF: Vy jste zbořil celou matematiku!

Tatíček

PT: Je tady někdo vegetarián?

Třída: (mlčí)

PT: Tak to je dobře, protože teď to bude maso!

Hudson

DH: What is stuffed animal in Czech? Plešák?

Rauvolf

JR: Futurismus, to nebylo hnutí jednoho muže. To nebylo ANO.

JR: (o Bertoltu Brechtovi) Ačkoliv byl komunist, měl rakouský občanství a pas, vydavatele v západním Německu a konto ve Švýcarsku.

JR: Fotil jsem v Paříži, ale je to hrozně rozmazaný... Až pak mi děti ukázaly, že když se na to fukne, tak se to zaostří.

Fessová

AF: Jaroslav Flegr, ten vypadá jako agama límcová.

AF: Chrupavka je v hrudním koši, kdybychom tam měli klouby, museli bychom si je při každém nádechu vykloubit a pak zase zakloubit... To je jako námět na scénář. K čemu texaský masakr motorovou pilou, když bychom měli Hrudní koš 3. Asi změním branži...

Zítřka to spustíme

Jedním z nejnovějších projektů Dejvického divadla je „historická meditace v koncertní verzi s následnou rozpravou“ u příležitosti stého výročí založení Československa: Zítřka to spustíme aneb Kdo je tady gentleman.

První část je tvořena výborně zpracovaným scénickým čtením, které mělo – nejen díky uhrančivému Ivanu Trojanovi v roli Aloise Rašina – nebývalý spád, jemuž prospělo i několik dobových písní zpívaných všemi herci za doprovodu klavíru a houslí či akordeonu. A zatímco ostřílení účinkující (Trojan, Myšička, Krobot a Holcová) se zhostili rolí hlavních hybatelů tehdejších událostí, zástupci mladší generace (Kubařová, Polívka, Příkazký společně s Pavlem Šimčíkem) fungovali jako jacísi prostředníci, kteří vysvětlovali některé drobné nuance, jež by mohly diváky zmást. To vše samozřejmě s patřičnou dávkou nadhledu v režii Lukáše Hlavici.

Po přestávce pak následovala dlouhá, nicméně zajímavá rozprava s nadmíru vzácnými hosty – šéfredaktorem Respektu Erikem Taberym a jedním z aktérů sametové revoluce Petrem Pithartem –, do které se zapojili i herci (zejména Ivan Trojan a moderující Martin Myšička) a publikum včetně pamětníků osudových událostí dvacátého století. Velmi pěknou tečkou byl poté společný zpěv obou částí původní československé hymny. V Dejvicích stvořili inscenaci, jež si vytkla za cíl oslavit významné výročí našeho státu – a provedli to důstojně, inspirativně, svěže i vtipně zároveň.

Vojtěch Voska (sexta)

Roma

Roma je jako nadýchaný dort. Sice velmi dobrý, ale ještě lépe vypadající. Příběh je zpočátku jednoduchý a bez větších zvrátů. Mexická čtvrť Roma, jedna rodina, jedna uklízečka a jejich radosti a strasti. S postupující stopáží ale emocí přibývá. I charakterů postav, které jsou zprvu jednostranné, se později dostávají více do hloubky. Přesto zde ale jde hlavně o styl, jakým je film natočen. Kamera, kostýmy, zvuk, to vše vytváří skvělý umělecký dojem, kterému napomáhá i to, že celý film je černobílý.

Líbily se mi i herecké výkony, hlavně představitelky hlavní postavy (uklízečky u jedné rodiny v Mexiku). Dále musím zmínit roli matky od už jmenované rodiny: postava, která se postupně rozvíjí a proměňuje, se pro mě stala nejzajímavější a emočně nejnabitější. Příležitost dostaly zcela neokoukané tváře, které se dobře sžily se svými postavami.

Případá mi skvělé, že se Netflix do tohoto příjemného a kvalitně odvedeného projektu pustil. Alfonso Cuarón ukázal, že se dá stále dělat poctivá filmařina s normálním příběhem, ovšem ve velkém stylu. Roma stojí za zhlédnutí.

Otík Goldflam (septima)

Světova 1

V malé, nenápadné uličce co by kamenem dohodil od Palmovky začíná vzkvétat kulturní a sociální život. Nejdříve tam vznikla hipsterská pekárno-kavárna Alf & Bet a brzy ji následovala i umělecká galerie Světova 1, sídlící v zelené budově hned naproti. Tato studentská galerie dává prostor mladým, začínajícím výtvarníkům z uměleckých škol, ale nepořádají se tu jen výstavy. Konají se zde i projekce, přednášky nebo vystoupení. Světova 1 je tak důležitým bodem na pomalu, ale jistě se rozrůstající kulturní mapě Libně.

Filip Miškařík (septima)

Složka 64

Ne náhodou jsou severské země proslulé svými detektivními příběhy. A do tohoto modelu zapadá i knižní série případů oddělení Q od dánského autora Jussiho Adler-Olsena, podle níž je natočen film *Složka 64*, který se dostal do našich kin v lednu letošního roku. Autor využívá osvědčený typ hlavního vyšetřujícího – génia s nulovou sociální inteligencí – a doplňuje ho dvěma „lidštějšími“ pomocníky. Na pozadí kriminální zápletky můžeme pozorovat i neshody v policejním týmu. Nechybí ani obligátní rasové a genderové téma.

Tím ale odbíhám od toho primárního. Tím je sofistikovaný případ, který několikrát nabere nečekaný obrat. Čím víc se nám zápletka odkrývá, tím je nepříjemnější ji sledovat. Tím spíš, že je příběh založen na skutečných událostech. To je asi ten hlavní důvod, proč jsem vlastní mamince zakázala na něj jít. Vám to ale vřele doporučuji, máte-li aspoň trochu silný žaludek nebo pokud jste jen zvědaví na to, jak vypadá česká oktávka v dánském velkofilmu.

Tereзка Fremundová (oktáva)

VOSTO5: Slzy ošlehaných mužů

Do poslední chvíle před představením jsem nevěřil, že z dramatického příběhu posledních měsíců Hanče a Vrbaty se dá udělat komedie, která zároveň oba hlavní aktéry nezesměšňuje – ale jde to! A přesvědčil mne o tom sehraný soubor Divadla VOSTO5.

To, co původně vypadalo jako obyčejný horský bufet, se na scéně před divákem během hry všelijak mění a přeskupuje, tu v loutkové divadlo, tu v krkonošskou chaloupku, tu v panský kočár. V takových kulisách se pak odehrává dobře známý příběh o přátelství dvou nadšených lyžařů, ve kterém herci několikrát sklouznou k poněkud zbytečné upovídání. Naštěstí však dříve či později zatáhnou za záchrannou brzdu, a tak je publikum opět vpuštěno do světa slovních hříček a místy sympaticky ujetého humoru, korunovaného scénou ochotnického divadla, v níž exceluje Tomáš Jeřábek coby náповěda. A právě Jeřábek je díky svému nespornému komediálnímu talentu asi nejsilnějším elementem v pětičlenném ansámbly, byť i ostatní herci přebíhající z role do role hrají jako o život.

Ať už v dění hraje prim zrovna napětí, ironie nebo dojetí, je zastřešováno vtipem a nadšením vyzařujícím z herců, kteří si pobyt na jevišti i přes značnou fyzickou náročnost (nejen pohyb na lyžích) očividně užívají i s diváky. Jsem přesvědčen, že jestli to odněkud sledují i Bohumil Hanč a Václav Vrbata, mají z toho radost.

Vojtěch Voska (sexta)

* * *

„jak kilometry vzdálená,
a přesto až moc blízko,
hlavu nosím v oblacích
a stále jsem moc nízko“

ptáš se, co to znamená,
co snažím se ti říct,
proč jsem pořád ztrápená
a jak máš ve mně číst

stále tiše opakuji
tvrdohlavé „to nic není“
a křivě se tomu směji,
vážně jsi ten, kdo to změní?

Sofie Slezáková (tercie)

Porgazeen 72, časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: Mikuláš Fantys, Kamilka Foltýnová, Tereška Fremundová, Otík Goldflam, Nikol Krejčí, Dominik Kučera, Klára Jánošíková, Jan Macek, Filip Miškařík, Daník Mitrofanov, Ema Nevřelová, Anička Rudić, Majda Rusová, Sofča Slézáková, Jonáš Stoilov, Lukáš Svoboda, Emma Štorková, Matyáš Vlnas, Vojtěch Voska, Jakub Zajíc

Sběrači perel: Daník Mitrofanov, Anička Rudić, Vojtěch Voska, Amálka Zemanová

Ilustrace: Otík Goldflam, Kája Štefková, Amálka Zemanová

Fotografie: Jonáš Stoilov, Emma Štorková, Vojtěch Voska, internet

Titulní strana: Kája Štefková

Šéfredaktorský tandem: Pája Kroužková, Vojtěch Voska

Sazba a grafická úprava: Sára Bystrovová

Korektura: Lukáš Svoboda, Verča Šritterová

Náš ajťák poradce: Vojta Staněk

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII - Libeň

Ý-mejl: krouzkova@porg.cz, voskavojtech@porg.cz

Archiv: porgazeen.stanekv.eu

Cena: 30 Káčé

Porgazeen 72 vyšel v květnu 2019 v nákladu 130 výtisků.